

**Fővárosi
Ítéltábla**
srsz. végzéssel kijavítva.

Záradék: az. ítélet a Pf/7.

nuár 25.

Az ügy száma: 2.Pf.20.477/2023/4.

Budapest, 2024. ja

Dr. Hercsik Zita
a tanács elnöke

A felperes:
felperes, felperes címe

A felperes képviselője:
Dr. Dobos István ügyvéd, ügyvéd címe és
Dr. Miklós Péter Ákos ügyvéd, ügyvéd címe1

Az alperes:
alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:
Dr. Kőszegi Márk kamarai jogtanácsos, alperes címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 18.P.21.841/2022/19.

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 275.000 (kétszázhetvenötezer) forint sérelemdíjat.

A felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét 154.000 (százötvennégyezer) forintba leszállítja.

A felperes által az állam javára fizetendő eljárási illeték összegét 264.000 (kétszázhatvannégyezer) forintra mérsékeli, míg a felperes által fizetendő eljárási illeték összegét 66.000 (hatvanhatezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 123.750 (százhuszonháromezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 418.000 (négy száz tizennyolcezer) forint, míg az alperest, hogy 22.000 (huszonkétezer) forint fellebbezési illetéket fizessen meg a Magyar Államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes személytaxival személyszállítási szolgáltatást végez. A felperes a szövetkezettel (a továbbiakban: Taxi vállalat), mint személytaxi-szolgáltatást közvetítő és szervezővel állt jogviszonyban.

[2] A személygépkocsival díj ellenében végzett közúti személyszállításról szóló 176/2015. (VII. 7.) Korm. rendelet 24. §-a, továbbá Budapest Főváros Önkormányzata Közgyűlésének a személytaxival végzett személyszállítási szolgáltatás és a személytaxi-szolgáltatást közvetítő és szervező szolgálat működtetésének feltételeiről, a taxiállomások létesítésének és igénybevételének rendjéről és a személytaxi-szolgáltatás hatósági áráról szóló 31/2013. (IV. 18.) önkormányzati rendelete 1. § a) pontja alapján a felperes és a Taxi vállalat tevékenységét az alperes közlekedésszervezőként ellenőrzi.

[3] 2020. végén a felperesnek a Taxi vállalatval vitája keletkezett a fuvarközvetítési szolgáltatás tárgyában, amelynek eredményeként 2020. december végén a szövetkezet szerződést bontott a felperessel.

[4] A felperes 2021. március 28. napján panasszal fordult az alpereshez a Taxi vállalat tevékenységével kapcsolatban, amelyben kérte személyes adatainak zártan kezelését. Az alperes 2021. március 31-én a felperes panaszát észrevétel megtétele érdekében továbbította a Taxi vállalat felé akként, hogy annak szövegéből a felperesre utaló személyes adatokat törölte, azonban a szövegbe ágyazott képernyőképről a felperes URH száma nem került törlésre, ekként a felperes a Taxi vállalat számára felismerhetővé vált.

[5] A felperes 2021. április 17-én panasszal fordult az alpereshez, melyben sérelmezte, hogy a bejelentése másolatát a személyes adataival együtt továbbította a Taxi vállalatnak. Az alperes az adatvédelmi incidens kockázatértékelésének eredményeként megállapította, hogy

az incidens valószínűsíthetően nem jár kockázattal a felperes jogaira és szabadságaira nézve, mivel az lényegében nincs kihatással a felperesre, vagy csupán kisebb kellemetlenséget okoz számára, ezért azonnali intézkedés nem szükséges. A Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (NAIH) NAIH-ügyszám számú határozatával megállapította, hogy az alperes megsértette az általános adatvédelmi rendelet (GDPR) 33. cikk (1) bekezdését, amikor az incidens kockázatainak nem megfelelő értékeléséből fakadóan nem tett eleget a hatóság felé fennálló incidens-bejelentési kötelezettségének. Megállapította továbbá a hatóság, hogy az alperes megsértette az általános adatvédelmi rendelet 34. cikk (1) bekezdését, amikor az incidens kockázatainak nem megfelelő értékeléséből fakadóan nem tájékoztatta a felperest az adatvédelmi incidensről. A hatóság utasította az alperest, hogy adjon világos és közérthető tájékoztatást a felperesnek az incidens körülményeiről. A határozat értelmében az alperes a tájékoztatás megtörténtét követő 5 napon belül köteles igazolni a hatóságnak, hogy a tájékoztatás megtörtént. Ezen felül a hatóság az alperest 1.000.000 forint adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte.

[6] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a személyes adatok védelméhez, továbbá a magántitokhoz fűződő személyiségi jogát. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alperest 5.500.000 forint megfizetésére sérelemdíj címén.

[7] Az alperes a jogsértés megállapítása iránti kereseti kérelem teljesítését nem ellenezte, a sérelemdíj iránti igény elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felperes keresetlevelében nem jelölt meg olyan tényeket, körülményeket, amelyek a bekövetkezett adatkezelési incidensre tekintettel a személyiségét ért nem vagyoni sérelem bekövetkeztére utalnának. Hivatkozott arra, hogy a NAIH nem amiatt alkalmazott bírságot vele szemben, mert a felperes adatát továbbította, hanem kifejezetten csak azért, mert az incidens hatóságnak történő bejelentése elmaradt. Ez önmagában is arra utal, hogy az adattovábbítás nem érte el a hatóság szemében sem azt a kritikus szintet, amely szankciót kellene, hogy maga után vonjon.

[8] Hivatkozott arra, hogy a jogsértés számára nem volt felróható, ezért a Ptk. 6:519. §-a alapján mentesül a sérelemdíj megfizetése alól. A munkavállalója nem szándékosan továbbította az adatot. A képernyőfotók közül egyetlen egy tartalmazta a felperes hívószámát egyéb számadatok mellett úgy, hogy egyébként a beadványba beillesztett hasonló képernyőfotók is számos számsort tartalmaznak. A felperes és az alperes nem állnak és nem is álltak szerződéses jogviszonyban egymással. Az alperesnek megelőzőleg semmilyen információja nem volt a felperes Taxi vállalatnál használatos hívószámáról.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes magántitokhoz és személyes adatok védelméhez való személyiségi jogát azzal, hogy jogalap nélkül továbbította a felperes azonosítóját a szövetkezet részére, amely alapján a felperes a szövetkezet részére azonosíthatóvá vált.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 214.500 forint perköltséget.

Felhívta a felperest, hogy 297.000 forint, az alperest, hogy 33.000 forint illetéket az állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára a jelen határozat jogerőre emelkedését követő 60. napig fizessenek be.

[10] Határozatának indokolásában hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-ára, a 2:43. § e) pontjára, a 2:46. §-ára, a 2:51. §-ára és 2:52. §-ára, továbbá a 6:519. §-ára.

[11] A jogsértés megtörténtét az alperesi elismerésre tekintettel megállapította.

[12] A sérelemdíj iránti követelés körében rámutatott, hogy az felróhatóságtól függő szankció, amely alól kimentésnek van helye. A mentesülés feltételeit – a kártérítési felelősség alóli mentesüléshez hasonlóan – a jogsértő személyre irányadó felelősségi rendszer alapján kell meghatározni. Az általános deliktualis kártérítési felelősség körébe tartozó sérelemdíj iránti igény esetén a személyiségi jogot sértő személy akkor mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható [Ptk. 1:4. § (1) bekezdés], vagyis úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes panaszának anonimizálása során az alperes úgy járt-e el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. E kérdés megítélése során döntő jelentősége annak a kérdésnek volt, hogy az alperes munkavállalójától elvárható volt-e, hogy felismerje: a szövegbe ágyazott képernyőképen szereplő szám olyan azonosító, amely segítségével a felperes a vele korábban jogviszonyban álló fuvarszervező számára beazonosíthatóvá válik. Tanúként hallgatta meg az anonimizálást végző tanúlat, akinek a vallomása alapján bizonyítottanak fogadta el, hogy az alperesnek nincs tudomása arról, hogy a személytaxi szolgáltatást végzők azonosítására a velük jogviszonyban álló személytaxi szolgáltatást szervező és közvetítő milyen azonosítót alkalmaz, az alperes nem ismeri a taxisok ún. URH számát. A tanú előadta azt is, hogy adatvédelmi rendelkezésekre tekintettel az URH a fuvarszervezésben már nem használatos eszköz, az alperes a taxikat rendszám alapján azonosítja.

[13] A felperes panaszbeadványának negyedik oldalán egy képernyőkép található, amelynek bal oldalán egy emblémában a TAXI felirat, alatta pedig a szám látható. A tanú vallomása alapján megállapítható volt az is, hogy az alperes munkavállalói a taxiban található, a fuvarszervezéshez használt elektronikai eszközt nem ellenőrzik, annak a működéséről, tartalmáról nem rendelkeznek ismeretekkel. Az embléma és az alatta lévő szám megjelenése nem utalt arra, hogy a számsor azonosításra alkalmas. Figyelemmel arra, hogy az URH a fuvarszervezés érdekében nem használható, az alperes munkavállalójának nem kellett azt feltételeznie, hogy az a fuvarszervezéshez használt elektronikai eszközön megjelenik. Nem volt elvárható az alperes munkavállalójától, hogy felismerje, a szám egy URH szám, amely a felperes azonosítására alkalmas. Mindezek alapján azon megállapításra jutott, miszerint az alperes munkavállalója a felperes beadványának anonimizálása során úgy járt el, hogy az az adott helyzetben általában elvárható, ezért a felperesnek okozott személyiségi jogsértés sérelemdíj szankciója vele szemben nem alkalmazható.

[14] A perköltségről a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és az alperes 5.500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését is kérte, valamint a perköltségben való marasztalását.

[16] Előadta, hogy tanúla vallomása alapján nem állapítható meg, hogy a panasza anonimizálása során úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A tanúvallomás ellentmondásai alapján rögzíthető, hogy az adott helyzetben elvárható gondosság és körütekintés mellett valójában tudnia kellett, hogy a beadványában feltüntetett URH hívószám alapján a taxitársaság azonosítani tudja a felperest, mint a panaszos személyét. A tanú ugyanis korábban elmondta, hogy úgy gondolja, hogy az URH szám a taxisok azonosítására alkalmas. Mivel a tanú munkaköri feladatai közé tartozott a taxi engedélyek kiadásával kapcsolatos eljárás és ügyintézés, nem észszerű és helytálló, miszerint nem érintette a munkáját ezen kérdés. A tanú először úgy nyilatkozott, hogy nem gondolta, hogy a felperes azonosítható lenne az URH szám alapján, később úgy válaszolt, hogy úgy gondolja, hogy az URH szám a taxisok azonosítására alkalmas. A tanú saját elmondása alapján egy rendszámot keresett a beadványban, ennek megfelelően azt észlelnie kellett, hogy ott egy számára ismeretlen számsor szerepel, amelyről feltételezhette, hogy az nem alapos indok nélkül szerepel ott, hanem valaminek, valakinek az azonosítására szolgál. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytelenül fogadta el azt a tényt, hogy alperesnek nem volt tudomása arról, hogy a személytaxi szolgáltatást végzők azonosítására a velük jogviszonyban álló személytaxi szolgáltatást szervező és közvetítő milyen azonosítót alkalmaz, az alperes nem ismeri a taxisok URH számát.

[17] A sérelemdíj iránti igény vonatkozásában megjegyezte, hogy a sérelemdíjra való jogosultságához a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének a bizonyítása nem szükséges. Annak összegszerűsége levezetésénél nem elmaradt vagyoni előnyére, vagy elmaradt megbízási díjára, hanem a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésére figyelemmel a sérelemdíj mértékének meghatározására vonatkozó szempontokat adott elő.

[18] Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:519. §-ban hivatkozott felróhatósági szabályt vette figyelembe, holott a GDPR 82. cikk (3) bekezdése eltérő felelősségi mércét támaszt az alperes tekintetében.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[20] Előadta, miszerint tisztában van azzal, hogy mit jelent általánosságban egy URH szám, azonban jelen per nem erről a kérdésről szól, hanem arról, hogy a kérdéses képernyőfotón szereplő számról az adott helyzetben általában elvárhatóság mércéje mellett tudnia kellett-e azt, hogy az URH hívószámot takar. URH hívószámokkal nem dolgozik, illet nem tart nyilván, így munkavégzése során, ha találkozik is ilyennel, azzal nem foglalkozott tanúla, így nem is volt ellentmondásos a tanúvallomása. A tanúvallomás azt támasztja alá, hogy nem volt és nem is kellett tudomása lennie a tanúnak arról, hogy az a három jegyű szám az URH hívószámot takarja.

[21] A sérelemdíj vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a felperes nem tett olyan tényállítást, illetve olyan bizonyítékot nem szolgáltatott, amiből az őt ért nem vagyoni

sérelem bekövetkezte kiolvasható lenne. Ellenkezőleg, kizárólagosan vagyoni hátrányokat adott elő a keresetlevélben és nyilatkozataiban. Olyan tény, vagy olyan bizonyítékot nem szolgáltatott, ami az adatkezelési incidenssel összefüggésben beállott elhelyezkedési nehézségeit támasztotta volna alá.

[22] A NAIH határozat vonatkozásában rámutatott, hogy az a Pp. 263. § (2) bekezdése alapján a bíróságot nem köti, a felróhatóság hiányát az elsőfokú bíróság nem az adatkezelési incidens kapcsán állapította meg, hanem a sérelemdíj követelés megalapozatlanságának körében. A GDPR 82. §-a vonatkozásában rámutatott, hogy álláspontja szerint annak 82. cikk (3) bekezdése a Ptk.-val analóg kimentési lehetőséget rögzít.

[23] A felperes fellebbezése kisebb részben megalapozott.

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Erre tekintettel a másodfokú bíróság nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a rendelkező részében megjelölt személyiségi jogok megsértésének megállapítására vonatkozó rendelkezését.

[26] A másodfokú bíróság a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a Pp. 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperes sem hivatkozott. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint részben megváltoztatta.

[27] A fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei folytán a Fővárosi Ítéltáblának a sérelemdíj összegét, valamint a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseket kellett felülbírálnia.

[28] Az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése alapján, hogy a felperest terheli-e felróhatóság azért, hogy a bepanaszolt a számára megküldött felperesi beadvány alapján azonosítani tudta a felperes személyét.

[29] A másodfokú bíróság e körben nyomatékosan értékelte, hogy az alperes fővárosi tulajdonú közszolgáltatóként Budapest területén a közlekedésszervezést végzi, amely alapján a taxitevékenység általános szabályairól tudomással rendelkezik. A felperes alperesnek címzett beadványa részben panasznak, részben pedig közérdekű bejelentésnek is minősült, ezért nem csak a felperes erre vonatkozó kifejezett kérelme, hanem a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény 3. § (3) bekezdése alapján is elvárás volt az, hogy az alperes a felperes személyes adatait úgy kezelje, hogy azok alapján a bepanaszolt a felperes személyét ne tudja azonosítani.

[30] A rendelkezésre álló adatok alapján az alperes a teljes beadványt megküldte a bepanaszolt részére úgy, hogy abból a felperes nevét, valamint a bepanaszolttal létrejött jogviszony kezdő időpontját, továbbá egy képernyőfotón szereplő számlán a vevő, a felperes adatait felismerhetetlenné tette. Azonban az is megállapítható, hogy a felperesi beadványban egyéb olyan képernyőfotók is szerepelnek, amelyek olyan számsorokat is tartalmaznak, amelyeket az alperes munkavállalója a saját elmondása szerint nem ismert fel, nem merült fel benne az a gondolat, hogy azok alapján is megtörténhet a felperes azonosítása.

[31] A másodfokú bíróság meglátása szerint általánosan elvárható magatartás az a panaszokat, illetve közérdekű bejelentéseket kezelő szervtől, adatkezelőtől, hogy amennyiben esetlegesen olyan adatokat észlel a beadványban, amelyek vonatkozásában nem tudja megítélni, hogy azok alapján a panaszos azonosítható-e, azt nem küldi meg minden további intézkedés nélkül a bepanaszoltnak. Ilyen esetben az adatkezelőtől az az elvárható magatartás, hogy a panaszost az adat jellege körében nyilatkozatra hívja fel és ennek ismeretében jár el a továbbiakban, vagy ezen adatot is felismerhetetlenné teszi, vagy egy olyan összefoglalót készít a beadványról, amely magát a felvetett problémát tartalmazza és csak azt küldi meg a bepanaszolt számára. Ezen cselekményekkel kiküszöbölhetővé válik a panaszos személyének azonosíthatósága. Jelen esetben azonban ezt az alperes elmulasztotta, a személyes adatokat csak részben tette felismerhetetlenné a felperesi beadványban és azt úgy továbbította a bepanaszolt részére, hogy az alapján a panaszos személye, a felperes azonosíthatóvá vált. Mindez olyan jellegű mulasztás, ami a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem menthető ki, így a sérelemdíj megfizetéséért fennáll az alperes felelőssége.

[32] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján a sérelemdíj mértékét – többek között – a felróhatóság mértéke is befolyásolja. Ezt a másodfokú bíróság csekélynek minősítette, ugyanis az alperes azon adatokat, amelyek alapján a felperes egyértelműen azonosítható volt (lásd [30] pont) felismerhetetlenné tette, a mulasztás olyan adat vonatkozásában terhelte, amelynek személyes adatként való detektálásának elmaradása nem tekinthető súlyos hanyagságnak.

[33] A másodfokú bíróság rámutatott, hogy önmagában azon körülmény, hogy a felperes felismerhetővé vált a beadványa alapján, habár köztudomásúan okoz hátrányt, az nem olyan mértékű, amely indokoltá tenné a felperes által követelt 5.500.000 forint sérelemdíj alkalmazását. A felperes által előadottak sem támasztják alá az igényelt magas összegű sérelemdíj indokoltságát, ugyanis a rendelkezésre álló adatok alapján a felperes, valamint a bepanaszolt között a jogvita már azt megelőzően keletkezett, hogy az alperes eljuttatta a felperes személyes adatát is tartalmazó beadványt a Taxi vállalatához. A felperes pedig olyan körülményt nem bizonyított, amely azt támasztaná alá, hogy a beadványának a Taxi vállalat számára való megküldése, és így panaszosként való azonosítása miatt került volna hátrányosabb helyzetbe a taxis tevékenységének ellátása során.

[34] A Fővárosi Ítéltábla az alperesi jogsértés következtében a felperesre gyakorolt hatás megítélése során nyomatékosan vette figyelembe az ellenkérelmében tett azon nyilatkozatát az alperesnek, amely szerint nem indokolt a sérelemdíj alkalmazása, amennyiben azonban mégis „legfeljebb 275.000,- forintos összeg lehetne arányos”. (7. sorszámú ellenkérelem 8. oldal, valamint ehhez hasonlóan 1. oldal) Az alperes ezen nyilatkozata nem a perbeli követelés részbeni elismerése, azonban a sérelemdíj mértékének mérlegeléssel való

meghatározása során a bíróság olyan esetekben, amikor a saját meglátása szerint akár kisebb összegű szankció alkalmazása lehetne indokolt a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglaltak alapján, értelemszerűen értékeli azt is, hogy maga a jogsértő milyen összeget talál arányosnak a saját jogsértésének súlyával. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az alperest sérelemdíj megfizetésére kötelezte, amelynek mértékét 275.000 forintban állapította meg.

[35] A másodfokú bíróság döntése folytán a pernyertesség és a pervesztesség aránya az elsőfokú bíróság által megállapítotthoz képest megváltozott, az a felperesre terhesebben 80-20%, figyelembe véve a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítására irányuló kereseti kérelem megalapozottságát. Mindezek alapján a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján szükséges volt az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség viselésének arányait és így az összegeket, az eljárási illetékekre is kiterjedően megváltoztatni.

[36] A fellebbezési eljárásban a pernyertesség és a pervesztesség aránya 5-95% a felperesre terhesebben, így a felperes köteles viselni a túlnyomó részben pernyertes alperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése, valamint a 4. §-a alapján a 137.500 forint felszámított perköltségéből 123.750 forintot.

[37] A fenti pernyertességi és a pervesztességi arány alapján került megosztásra a felek között a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján számított 440.000 forint összegű fellebbezési eljárási illeték a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

[38] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest és az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2023. december 14.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő